

TUDOR ÎMPLINEA DOUĂZECI ȘI DOI DE ANI,
DAR A ALES VEȘNICIA...

Of! Mi-aș fi dorit să-i scriu o prefață la una dintre cărțile lui, însă acestea au rămas nescrise! Le va șopti, frază cu frază, la ușa sufletelor noastre, pentru că el nu-și mai poate opri inspirația, trăind realitatea veșniciei lui Dumnezeu, dar vor rămâne tot nescrise. Iată-mă, așadar, scriind un cuvânt înainte la o carte neterminată!

Of! Sunt copleșit și nu doar eu, ci sunt copleșiți mulți și foarte mulți... Am încercat, totuși, să nu uit că unii au suferit mai mult și, gândindu-mă la părinții și frații lui, cu siguranță că așa este. Am știut, atunci, că am de îndeplinit anumite datorii și că trebuie să fac ceea ce mi-aș fi dorit pentru el, dar n-am putut sau nu m-a lăsat să fac. Mă întreb acum: oare voi reuși? Nu știu, important este să încerc și să-mi las inima bătând dureros de duios!

Of, Tudor! Știi că ți-am refuzat cererea de a-ți deveni duhovnic, iar apoi, n-am încetat să-ți *fiu candelă de ceas târziu!* Ai știut că drumul ce urma să-l parcurgi era deja bătătorit și te voiai în siguranță. Ai intuit bine că ținta e aceeași și că nu se poate ajunge la ea de unul singur. Ai simțit afinitate pentru cei ce trăiau deja în lumea și viața monahală, înțelegând să te molipsești de idealul lor. Ți-ai luat în serios rolul de fiu duhovnicesc și ucenic, ajungând să intimidezi inclusiv pe duhovnic. Da, și m-ai determinat să mă recunosc în tine până la asemănare, dar

până la asemănarea cu un *tu* mereu în prelungirea *mea* (cf. Ps 138, 16): „eram în devenire, Tu m-ai văzut întreg”), urmând ca, în tine, să se împlinească, *mai cu adevărat*, și năzuințele mele duhovnicești. Iar acum, chiar mi-ai luat-o înainte...

Of! Mă opresc aici, deși sentimente curg mai departe, împletindu-se în șuvoaie de lacrimi!

Avem în fața noastră o carte, totuși... Despre ea am să scriu acum, spre deslușirea celor ce ne stau înainte.

Prima parte a acesteia ni-l descoperă tuturor pe Tudor și mărturisirile sale de credință, începând cu aceea din lucrarea de atestat, de la absolvirea Seminarului Teologic Ortodox din Cluj-Napoca, intitulată *Rolul monahismului în Biserică*, coordonată și revăzută de Pr. Prof. Drd. Ciprian Cherecheș, unde se confirmă preocuparea lui pentru viața monahală, de data aceasta la nivelul teoretic reclamat de un asemenea demers. Atunci când s-a lansat „*Fiule, m'am vrut să-ți fu candelă de ceas târziu...*”, n-am putut spune cine este „*Fiul Dimitrie...*”; a fost o necunoscută pentru cei mai mulți, iar într-o formă mai amplă, cartea apăruse doar în două exemplare, cadou de ziua lui, în anul 2012. Sigur, se înțelegea de la sine că numai el putea fi! Astfel, al doilea capitol reia dialogul nostru de pe când mă afluam, într-o scurtă „vacanță”, în America. Încheierea primei părți a scris-o el însuși, extrem de sincer, intens și dezarmant.

În partea a doua a cărții, vocea lui Tudor încetează a se mai rosti, mărturisirile sale lăsând locul mărturiilor despre *TuDor*, după momentul *treceții*, moment care nu s-a putut așterne în scris, decât în frave cuvinte. Alte cuvinte, cele mai multe, au rămas nespuse sau doar trăite intens, de fiecare dintre cei ce l-au cunoscut pe Tudor.

Ar trebui, acum, să și mulțumesc pentru șansa publicării. Mă opresc, mai întâi, la Părintele Mitropolit Andrei al Clujului, cel care a dat binecuvântarea pentru editarea acestui volum, dar care l-a și cunoscut personal și l-a prohodit, rostind un cuvânt de mângâiere și îmbărbătare, cuvânt ce se regăsește aici. Sărutăm dreapta! Mulțumesc familiei Taloș, prin sora lui Tudor, Larisa Pop, care m-a sprijinit în acest demers, punându-mi la dispoziție texte ale profesorilor, colegilor și apropiaților. Și, desigur, îi mulțumesc lui Tudor, pentru că a știut să-mi gestioneze implicarea duhovnicească, paternă și frățească, în favoarea amândurora și a celor ce l-au cunoscut și l-au iubit.

Fiule! Ultima carte pe care mi-ai dăruit-o, de ziua mea, o citisem cu ani în urmă. Știai prea bine, am înțeles mesajul, dar nu m-a consolată. Nici unul, nici altul n-am renunțat! Tu ai biruit, iar eu și noi ceilalți continuăm lupta. Exemplul tău rămâne viu. Minte, inima și lacrima caută cuvântul potrivit să încheie, dar nu se rostesc; oare ți-l mai aduci aminte...?

28 iulie 2016

Al tău părinte și frate,
Dumitru